

MISJONS RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 9.

1. MAI 1936

8. ÅRGANG

Hilsen fra China.

Kina, 2. april 1936.

Innevad porten der, står en engleher, når de fleste toger inn. Det står visst nok noenlunde slik i en sang, og dette kom for mig da vi gikk inn gjennom portene her i Yutze, ennå kjent det var jo ingen engler som stod i porten, men politimenn og soldater. En grundig undersøkelse går for sig her nu. Alle som bor i byen har et merke på sig som forteller hvem vedkommende er, og med merket på sig kan de gå ut og inn. Men kommer det noen som ikke har merket blir de grundig undersøkt, og er det noe mistenksomt med dem sendes de utenfor byen og blir skutt ned. Så det er mange som mister sitt liv i disse dager, og mange av dem er ganske uskyldige. Siden «De røde» er trengt inn i provinsen er der gitt myndighetene i alle byer, til og med i mindre steder, at de kan henrette mistenkelige personer uten rett og dom. Før vi forlot Tai Yuan Chin var allerede ti personer henrettet, og slik går det for sig over alt omkring oss. Hadde det vært engler som stod ved porten kunde vi smile til dem, og føle oss hjemme hos dem. Men disse soldater med revolver og bajonett festet på geveret, ser ikke så tiltalende ut, men de behøves i tilfeller som dette. Vi hadde ikke noe merke eller bevis på at vi hørte til i byen, og dertil var vi jo fremmede og utlendinger. Vi hadde med oss en av de troende kinesere, og han hadde merke på sig, og på merket stod det at han tilhørte Guds forsamling i Yutze-hsien, søskene Schroders forsamling. Når denne broder forklarte at vi var sådanne som forkynte Jesus evangeliet, og at vi skulde inn i byen for å se om vi kunde få leie hus. Politimesteren hadde gitt befaling til at vi måtte flytte inn i selve byen. Ja, da spaserte vi inn, uten noen hindring. Å leie hus og flytte er jo

ikke gjort på en dag, men her er jo ikke så meget å velge i. Vi fikk en liten hyggelig plass, men en måtte jo ha flere dager for å gjøre det noenlunde rent. I mellomtiden hadde vi vårt hjem på Søskene Schroders misjonsstasjon som ligger litt utenfor byen. Her kunde vi daglig se svære jernbanetog med soldater som blev ført fra sydfronten over til nordfronten. Det er prektig med denne nye jernbane nu for krigen, for med den kan de føre troppene fra den ene enden av provinsen til den annen. De røde har anslått til 30 tusen. De har til valgspråk: Ned med Japan, ned med utlendingene og ned med de rike. Før var deres valgspråk ned med de kristne. Til nu har ikke noen utlending eller misjonær falt i deres hender og ikke håper vi det vil falle noen i deres vei. For oss ser det ut som provinsens soldater har god hånd om stillingen. Det er jo vanskelig å få noen avgjørelse med de røde, de undgår så meget som mulig å komme til noe avgjørende slag, men spør sig i mindre flokker.

Som sagt har vi nu slått oss ned i Yütze hsien og venter på utfallet. Om det kan bli roligere så kan vi dra inn til våre plasser igjen. Vi er jo ikke så langt vekk, og skulde det bli vanskelige så har vi jernbanen her, så vi kan da fort komme ned til Peiping eller andre steder som fortiden kan være mer trygge. Sist søndag hadde vi møte på Søskene Schroders stasjon, og der var bra med folk møtt frem, og det var som det lå et mer eller mindre trykk på folket for disse urolige tiders skyld, men efter som korsets herlige evangelium blev fremholdt blev det også en synlig forandring. Ansiktene begynte å stråle mer og mer. I sannhet, det er en Guds kraft til frelse for den som tror. Om kvelden var det møte på

Nødros fra China.

Gjennem br. K. Aarmo, Ski har vi fått meddelelse om at misjonær Jens Fjeld i China på grunn av overanstrengelse i arbeidet er brutt sammen og trenger å komme hjem hurtigst mulig.

Da det er en tvungende nødvendighet at misjonær Fjeld kommer hjem snarest vil vi innstendig legge på alles hjerte å være med å hjelpe her.

Søster Fjeld meddeler at det er anledning for dem å få reisefølge over Sibiria i mai eller juni, og da det selvfølgelig vil være av stor betydning for dem å få assistanse under hjemreisen vil vi håpe at hjelpen kommer til den tid.

Til reiseutgifter vil medges kr. 2000.— Gavene sendes kassereren, br. K. Aarmo, Ski. P. t. Drammen, 27 april 1936.

MISJONSUTVALGET
(valgt av de tre venner under konferansen i Drammen 1935.)
Math. Støve, Jul O. Lind
T. Gabrielsen, Hj. Olsen Serli,
Erling Syvertsen.

kapellet utenfor nordporten og meget folk samlet. Her hadde vi også et meget godt møte. Flere unge menn satt så interessert, at de til sine tider satt ganske henrevne av ordet om korsets gamle gode evangelium.

Aasta Thuen var med og sang og vidnet om Jesus som er mektig til å frelse. Mange andre herlige vidnesbyrd blev frembragt til folket. Gud vil ennu velsigne med sitt frelsende budskap i Kina. Kineserne hilser og venter på sine kjære venner Schroders.

Vi lever alle bare godt og sender våre hilsener til alle kjære venner hjemme, likeledes til alle slektninger!

Vår adresse fortsetter å være den samme.

Gundhild Gundersen, Alfild Bjerva, Aasta Thuen, Anna og Bernhard Nilsen.

Atter i China.

Peiping mars 26—36.
Kjære Misjons-Røstens lesere!

Thi I skal ikke drage ut i skyndsom hast og ikke fare bort i fisket, thi Herren går foran eder og Israels Gud slutter eders tog. (Esk. 52, 12)

Dette talte Herren til oss idag og vi kjente det var en velsignet trost og veiledning, da det for våre øine så underlig ut å bli stoppet i Peiping, grunnet kommunistenes herjing i Shansi provinsen.

Vi har lagt saken frem for Herren dag for dag og just dette ord bragte løsning, at vi ikke skulde drage dit op i skyndsom hast. Thi det står i Guds ord, at han fører oss på rettferds stier for sitt navns skyld.

Vi har fått underretning fra den norske konsul, at ingen utlending har tillatelse å reise til Shansi så lenge urolighetene står på. Vi vil se op til Herren som styrer alt i sin hånd.

Ankom hertil 7. mars efter en velsignet tid i U. S. A. og en god reise til China. Har ikke vært sju-syke den hele vei, hvortil vi ser at også der hørte Gud våre rop, pri-set være hans navn! Vi takker Herren for den store bønneskare vi har bak oss, som lofter oss på bønnens arme.

Vi benytter tiden her med sprogstudie og str. Inger har fått en troende lærer fra sprogskolen som er meget dyktig, i sin undervisning. Jeg delvis studerer videre i sproget og har fått en glimrende anledning å komme inn på det store Rockerfeller-hospital her i Peiping for å delta i et kursus på de forskjellige avdelinger nrudt omkring på hospitalet og klinikkene i byen for å oppfriske mine kunnskaper i sykepleien.

Jeg så dette som en Herrens styrelse da det åpnet sig så lett for mig å komme inn uten vederlag. Her i China finnes jo svikdomme som vi ikke har kjensket til i vårt land. Spesielt kan nevnes en øiensykdom, som kan hel-

bredes ved hjelp av særskilte grønnsaker. Det er også mange andre sykdomme for dette folks vedkommende å sette sig inn i.

Idag hadde vi et meget oppmuntrende brev fra våre evangelister i Lantsun, hvor de forteller om store fremskritt i arbeidet, idet de har forkynt evangeliet i flere nye landsbyer og flere er kommet til troen på den Herre Jesus. Vi fikk varme hilsninger fra de troende og likeledes fra de utenforstående som stadig spør efter oss.

Evangelisten fortalte at de er i stadig bønn til Herren for oss, at han snart må åpne veien, så vi kan begynne vårt arbejde igjen. Vi lenges meget efter å få være iblandt dem og mislike innen dere leser dette brev, er vi på vårt sted. Bed for oss og vår gjerning som Herren har kalt oss til. «Folkets Gud, er vår faste berg. Helga Lundeby kom ned fra Shansi idag grunnet urolighetene.

Vi talte sammen og det var stor oppmuntning og glede å se hverandre igjen.

Hun har nu vært ca. åtte år i China og utført et velsignet og rikt arbejde for Herren. Hennes tanker er å reise hjem for en tid å hvile og jeg vil derfor med det samme opmuntre misjonsvennene hjemme til å sende bidrag til hennes hjemreise. Ingen kan tilfulle sette sig inn i en misjonærs vanskeligheter og hvorledes det kan ta på ens nerver å være i et så urolig land som i China.

Derfor, hvad du gjør, gjør det snart, som for Herren og han skal lønne dig i sin tid.

Snart er høstens korte tid forgangen, tjenerne fra marken drager hjem, mesterens vel gjort vil hilse manges. O, jeg ønsker å være en av dem.

Hjertelig hilsen til alle M.-R. lesere med 2. Krvn. 15, 7.

Eders i mesterens tjeneste str. Inger og str. Christofa.

II.

For et par år siden talte jeg i en indremisjonsforening om tegnene for Jesu komme.

Efter at jeg hadde fremført hvad jeg hadde på hjertet kom en av foreningens medlemmer — en gammel bekjent — bort og takket, og så la han til:

«Jeg må bekjenne at jeg var meget imot å anmode en ung mann som dig å tale om et så alvorlig emne.»

Hvad min ungdom angår kan jeg fortelle at jeg er likeså gammel som Englands utenriksminister, eldre enn flere av Skandinavia mest anerkjente predikant og nesten dobbelt så gammel som en nyordnet prest i den norske statskirke, men jeg forstod meget godt hvad min venn

Hvorfor kan I ikke tyde denne tid?

virkelig mente, når han uttrykte sig som han gjorde. Hans uttalelse var et uttrykk for den vanlige opfatning, at evnen til å kunne tyde tidenes tegn er begrenset til et fåtall, særlig begavede og kunnskapsrike personer.

Men er denne opfatning riktig, — er den bibelsk?

Jeg mener nei! Det var ikke bare de skriftlærde som blev refset av Jesus fordi de ikke kunde tyde tidenes tegn, — det var folket og hans egne «ulærde og læge» disipler. Skriften legger ikke tyngdepunktet på kunnskap og skarpsindighet, men på tro og den Hellig Andes åpenbaring: «I dåre og senhjertede til å tro —»

og «De tilkommende ting skal han kunngjøre eder.»

Det viser sig da også at enkle, åndelige menn og kvinner, som er helt fremmed for alle esjatalogiske systemer og teologiske fortolkninger ofte har et meget klarere syn på situasjonen enn mange lærde ordets forkyrnere.

Jeg hørte for en tid siden en forevrig meget forstandig og velsansket prest tale om Jesu gjenkomst på en måte, som kunde gi grunner til å tro at foredraget var utarbeidet under hans studietid for 30—40 år siden.

Omtrent på samme tid hørte jeg en eldre troende søster i et enkelt vidnesbyrd citere et skrift-

sted i det gamle testamente på en måte som var helt i strid med den vanlige, men med en selvfølgelig og overbevisning som gjorde at jeg ikke kunde få mig til uten videre å avvise hennes fortolkning. I de følgende dager foretok jeg en grundig undersøkelse i skriften, under bønn om den Hellig Andes veiledning, og resultatet blev at jeg til sist blev helt overbevist om at det var søsteren som hadde rett.

Apostelen Peter skriver i sitt annet brev første kapittel at vi gjør vel i å akte på det profetiske ord, og tilføier: «idet I først og fremst vet dette, at intet profetord i skriften er gitt til egen tyd-

ning.»

Her er vi ved en av de viktigste årsaker til at vi har slike vanskeligheter med å forstå de profetiske skrifter: vår tilbøyelighet til å overdrive og gå til ytterligheter i fortolkningen av de enkelte profetier. Vi resiterer derved å «tyde vrang», hvilket ifølge vers 16 i samme brev 3. kapittel kan resultere i fortolkerens egen undergang.

«For aldri er noget profetord fremkommet ved et menneskes vilje, men de hellige Guds menn talte, drevet av den Hellig And.» De enkelte profetiske forutsigelser må ikke løsrives fra sin organiske forbindelse med de øvrige deler av skriften. Enhver fortolkning av et skriftsted som ikke er (Forts. 4. side).

MISJONS-ROSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgås i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. Redaktør: G. Iversen. Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Missions-Rosten», Sarpsborg. Abonnementpris er: I årssalg 20 øre, kr. 2.00 for halvåret og kr. 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig opplyselse og betalinger skjer til ovenstående adresse.

En hel del stoff

En del stå over på grunn av plassmangel denne gang. Det er gledelig å se at interessen er så stor. Vi må ta misjonsstoff og annet av nyhetsinteresse først og så kommer det andre etter som det er innsendt. Stoff som ikke kan brukes returneres ikke uten det blir forlangt og returporto medfølger. — Stridsspørsmål inntas ikke.

En sang.

I min ungdom han tok mig, min Frelser fra verdens det frådende ham. All hværtid jeg helt nu hav elsker som redning i nøden mig gav.

De gleder som verden mig bragte de bleknet ved siden av ham. Mitt liv i hans hånd jeg nu lagde og fant da en hvile så sann.

Når stormer mig møter i livet så hviskas der ømt i mitt bryst. All magten til mig er jo givet da blir det så stille og tyst.

Min Frelser, min takk jeg dig bringer da alt har du gjort så vel. Dine sår de all smerte nu lindrer og frelse har bragt til min sjel.

Et håp jeg nu eier i døden. I livet en frelse så skjønn. En hjelper i hårdste nøden. En svarer på all min bønn. R. Dammen.

FRA LESEKRETSEN

En tanke til overveelse.

Frank Mangs sier, etterat han har fremholdt ang. en dyper hjertenerenselse, virkelig, evangelisk, bibelsk frigjørelse og åndens dåp:

«Når du har oplevet dette — og lever i dette — kan du med sprudlende livslyst og frimodighet se frem til den dag da din Frelser skal åpenbare sig for menneskenes øine for å forløse dem han har vunnet».

Mon ikke denne åndens mann og Herrens tjener — F. Mangs bestrebelsel for å møtes med «anderledes sindede», for å bruke apostens ord til filipenserne, også er verd overveelse i vår vanskelige tid.

Arbeiderne er få på de forsømte trakter. Her trenges også «hjemmemisjonærer» endog i Østlandets forsømte trakter, og flere modernemigheter som kan utsette de Herren har kalt, utdannet og uttatt for sin gjerning.

Desmonds misjon, India.

I Misjons-Rosten har vi kunnet glede oss over å høre fra søsken-Desmonds misjonsarbeid av og til. Vi vil idag forsøke å gi våre lesere et lite omriss av arbeidet og misjonærene Desmond. Det er alltid noe som interesserer misjonsvenner å få litt noiere kjenskap til misjonærene. De tror nesten det er overflødig, skriver de da de mener at mesteparten av de vennene kjenner dem godt. De reiste jo i Norge i nesten 3 år og besøkte mange forsamlinger. — Heri tror vi dog at de ikke har rett. Det er over 11 år de nu har vært på misjonsfeltet og i den tid har mange forandringer skjedd. Mange nye er kommet med og mange gamle er blitt borte — og så har vi alle lett for å glemme. Vi trenger stadig å bli minnet om og om igjen.

Søster Annanda Desmond er født i Arendal 24. januar 1890. Hun ble frelst som barn og kalt til å reise til misjonsmarken i 12 års alderen. I 18 års alderen reiste hun til Amerika. Hun gjennomgikk der en bibelskole og et kurs i sykepleie. Reiste også en tid i U. S. A. og vidnet om Gud og blev utsendt til India i 1914. På den tid har hun bare vært hjemme i Norge en gang. De siste 11 år har de vært i India uavbrutt og de 3-4 siste år har hun vært meget prøvet med sykdom. Hun skriver derom blandt annet:

«Også når lærerarbeidet har vært skrepelig har Gud gitt nåde så jeg har kunnet være med å utdele livets ord og vidne om den herlige frelse. Det står skrevet så herlig: «De som sår med gråt skal høste med frydros». Under de dage som Herren har tatt mig avsides har jeg hatt herlige anledning i forbønnens tjeneste og ære skje Gud: Bønnen har blitt besvart. En dag skal vi se lys i hans lys og da skal alle gåter løses».

Franck Desmond er født i London, England 7. februar 1890. Han ble frelst i 21 års alderen og fikk kald til misjonsarbeidet 4 år senere.

De har fire barn: Arnold er 17 år, Wesley snart 14 år, John 11 år og lille Ruth over 6 år. Deres arbeide i India har vært mangeartert. De har arbeidet blandt kvinnene, barna og skolearbeide; men har naturligvis lagt mest vekt på den evangeliske siden. For tiden er de helt opptatt med den evangeliske forkynnelse og utbredelsen av Guds ord. De har en innfødt evangelist og to bibelkvinner som stadig er ute med evangeliet. De har også tatt til sig et indisk barn som ennå går på skole. For tiden har de ingen kasserer her hjemme, men midler besendt direkte til dem.

Deres adresse er:

Franck Desmond, 3 St. Marks R. d., Bangalore, India.

På reise i U. S. A.

Kjære misjonsvenner! Etter å ha besøkt Minneapolis, reiste vi til Duluth, en by fire timers jernbanereise fra Minneapolis. Her er en masse skandinaver og en stor forsamling.

Vi besøkte to mindre byer i nærheten av Duluth. På en søndag hadde vi tre møter. På formiddagen i en by som heter Klokkei, på eftermiddagen i en annen by som heter Superior og om kvelden i Duluth. Vi tok bil til Klabe. Rutebilene går nesten hver time. Ja her i U. S. A. er det lettvin å komme frem.

Så tok vi eksprestog til Chicago. Det er et helt nytt tog, som går hundre engelske mil i timen. Vi synes farten var uhyggelig, og følte oss nesten sjøsyke. Ellers synes jeg togene her er som andre steder i verden.

Ja, så er vi da i den store verdensbyen Chicago. Det blev oss fortalt at det er

(Apgj. 13.) Aron og Hurtjernerne har mer å gjøre enn bare å bede. Tro uten gjerninger er død. Vi trenger alle mer tro virksom i kjærlighet.

«Pinsevens».

over fire tusen kirker her. Det er kolossalt hvor mange kirker det er i Amerika.

Vi besøkte et par norske og et par svenske menigheter og hadde det riktig godt. Overalt er det en hunger etter vekkelse. Men her er også en masse forvirende lærdomme her i landet. En flokk et sted døper på sin egen måte. De døper tre ganger den ene veien og tre ganger den andre veien, blev det fortalt oss. Og så vil de være så åndelige. De lukker øinene og plukker åndelige druer. En satt på huk og øste av den åndelige kilde både i sig og over sig. Ja, det var meget mere enn det, fortaltes det. Så er det atter andre som ikke er så åndelige. For en tid siden skrev en avis og klaget over ungdommen fra en Metodistkirke. Først danset de i kirken til langt på natt, og når de gikk hjem stanset de her og der og holdt slikt leven så folk blev vekket op av søvnen.

Ja, man behøver vel ikke å være i tvil om man lever i Laodikeatiden.

Så forlot vi Chicago for å reise til Brooklyn. Vi reiste da over Buffalo og Niagaravannfallene. Vi

stanset der i flere timer for å se på disse veldige vannfall, og det var isannhet et skue som var verd å se. Vi reiste over en stor bro som førte til Kanada. Her måtte vi vise våre pass. Så fikk vi se vannfallene også fra Kanadasiden. Vi blev også fort inn i et hus hvor det var en kilde. Det var belgmørkt i rummet hvor kilden var.

Så fikk vi høre hele historien. Indianerne tilbød denne kilde for flere hundre år siden. Kilden boblet og veldet op, og satte man en tent fyrstikk bort til den begynte det å brenne. A, tenkte jeg, det er sikkert olje i den kilden. Men så fikk vi oss hvert vårt glass å drikke, og det var iskaldt godt vann. Han satte hånden bort i varmen, likeledes sitt lommeterkle, og det var ikke merker etter varmen en gang. Jeg sa, hvad er dette for noe, er det trollskap? Han forklarte, at indianerne trodde det var noe guddommeligt, og som de vite kom, tok de kilden fra dem, og fikk den undersøkt, og det viste sig at det var fosfor i den. Ja, så er det også ild som kan brennen uten kraft og virkning, det har jeg aldri visst for.

Kl. 1 satt vi igjen på toget. Vi så virkningene efter den fryktelige flom som har vært for en par dager siden hvor en masse men-

Hvorfor venter han med å komme?

Fordi det er et skrik om hjelp fra dem som ikke kjenner ham!

Han har sagt: «I hans navn skal syndernes forlatelse forkynnes for alle folkeslag fra Jerusalem av.» (Lukkas 24, 47.)

«Gå ut i all verden og forkynn evangeliet for all skapning» (Mark. 16, 15.)

Jesus vidnet til Johannes og sa: «Se jeg kommer snart». (Ap. 22, 20.) Allikevel så har det henrundet snart 2000 år og ennå har han ikke kommet. Mange sier: Hvor er løftet om hans tilbakekomst. (2. Peter 3, 4.) Han kommer jo ikke. Andre har satt sig ned og stirrer ufravendt mot himlen og venter å se ham hvert øieblik og vet ikke at deres lamper slukker. Det er bare å vente at han kommer snart og de glemmer hans ord: «Arbeid mens det er dag, natten kommer da ingen kan arbeide».

Det er også en skare som har sett at hans ord er sandt og vil ta alt med sig og spør: «Hvorfor venter han?» Jo, i sin nåde lar han oss vite i 2. Pet. 3,9 hvorfor stillingen er som den er idag. Peter skriver, at når det ser ut som at han ikke kommer så er årsaken den, at han er ikke sen med å oppfylle sitt løfte, som noen mener; men han er langmodig med menneskene da han ikke vil at noen skal fortapes, men at alle skal komme til omvendelse. O, venner! Her er hemmeligheten til at han venter. Hans menighet har ofte glemt hans befaling. Den har slumret, når han bad om å være våken. (Mark. 13, 36-37.) Den har ikke gitt akt på hans befaling blev utført. Ordet blev ikke forkynt for alle folkeslag, som han bod. «Derfor våkn op, du Zions datter, ryst støvet av dig og grip fatt i arbeidets».

nesker satte livet til. Vi så sene lå i vann. Det er fryktelige ødeleggelser som går over mange steder.

Klokken vel 7 var vi i New York. Der var Signes brødre og br. og stor Dahl og br. Bråten og mange oss.

Så tok vi et tog til Brooklyn, New York og Brooklyn er to tveilingbyer, det er bare en så trafikken går døgnnet rundt som i en myrte. Vi kom akkurat til vennenes 10 års jubileum. Det rider til venens 10 års jubileum. De har i sin sannhet veilsignet. De begynner omringning en tyve stykker, men en er det noen hundre. Ja, det er verk går frem.

Har også vært og besøkt Manhattan og Glittenberg som virket på Norge for noen år siden. — De har sin heter hun jo nu — De har sine fem barn, og hun selv er i ferd med å bli gammel.

Her er norske hvor en går i de lokale og butikker. Ja, store og små nummer, vi har bestilt plass fra Stavangerfjord som går fra 25. april.

Så blir vi hjemme en tid for å reise ut igjen til Kina i Herrens time.

[Fusen hilser eder i Jesus be varede søstre

Signe Pedersen, I pga Johnsen.

Troende

nesk BANK-KAR... 2 b II, ved You... midlag... Kaffe og an... gudelige syndere... (15). Da blir de... Er du for... Tusenårsriket... sellem Jesus og... synderen. «J... jubileum. Det r... 19.11.)... er sverd... slå hedning... med et jern... der sier det a... sammen med Gu... megen nåde... for alvor d... år siden. —... får sin... sted. Disse... og dem s... av alle fri... for hvor... sm... hedningene... å mis... det fors... å mis... Herrens... not disse hed... pleier på kamp... Herrens sk... folk som har... lem. Han skr... råde mens ha... ter og hans ø... ae huler og t... deres munn... ste vers st... na og Bolivia som aldri har hørt da den annen... Jo, «de rettfe... den for da... dekke jorden... hver bo tryk... og sitt fikent... Jorden bli... den ugudeligt... stadige dom... plage alle h... Sakkarias i... ved Jesu k... Du sier k... skal ta fatt... vil gå med... er sandt at... rettferdighe... hjerte, men... Israelitt... Nei, en plig... lem var ha... ferdige slo... Nei ver... ikke med r... dag da Gu... domsarbeid... selig skaff... du vil kon... almeiktige... Vi er e... ning. Be... nere blan... per: Ben... skynd Ki... gen av I... beid for... vil denne... gang bli... delse, un... A misjon... B... Misjon... Inger B... Frelh... ser er... L. H... Berg... Slipe... Sand

Troende venner!

Besøk BANK-KAFEEN, Ploens-
gt. 2 b II, ved Youngstorvet, Oslo,
God middag,
Kaffe og smørbrød.
Rimelige priser.

SPREDTE FELTER

På vei til Finnmark.

Så kom da atter opprudsordren. Denne gang var det dog både med vemod og glede, at jeg forstod at vår tur sydpå var ved å ta slutt. Det har vært mig å utdelt glede å få besøke de mange kjære venner på Østlandet.

O, hvor det gledet å se eder kjære søsken, se dere som trofast har stått og står for Gud og det arbeide hvortil han selv kaldte eder. Det varmet innerst i hjertet å høre deres velkommen, og så føle den kjærlighet som vi møtte over alt. Det var derfor med vemod jeg tenkte på å denne tid, som igrunnen gikk så fort, allerede var slutt.

Onsdag den 25. mars kom jeg så til Arendal og blev her motatt av søsknene Gundersen, hvor jeg not stor gjestfrihet i deres koselige hjem.

Fikk så være sammen på endel møter på Betania og med venner på Eydehavn. Herren gav en åpen dør for sitt ord, så det gledet mig meget å få være her i noen dager. Jeg kjente en dyp lengsel i min sjel etter Herrens åpenbarelse, så hjertene enn mere måtte knyttes sammen i kjærlighet.

Personlig blev jeg knyttet meget til disse kjære venner. Så bar det videre til Grimstad, hvor jeg fikk hilse på br. Taulov Kristiansen og hustru som jeg har kjent i mange år. Herren gav oss også her et deilig møte sammen.

Flokken i Grimstad har vokset endel siden sist jeg var der, hvorfor Herren alene skal ha all ære.

Fra Grimstad stod så turen til Kristiansand. — Mange minner strømmer inn på mig idet vi kjørte inn i byen. Her var jeg en tid i min første tid som evangelist. Var da også med å arbeidet litt på vennene bedehus. Mange år er gått siden den tid. Mange nye ansikter såes nu, menigheten har vokset. Mest gledet det mig dog også her å få hilse på de gamle trofaste, der under alle stormer har stått trofast. — 2. påskedag kom jeg til Mandal. Her har vennene fått nytt stort lokale siden jeg sist var her og en masse unge og eldre er kommet med, en vel-signet dyp ånd råder på møtene, så jeg forstår Herren har et verk fore her.

Jeg er nu på nordtur, men så underlig det høres ut bør det dog stadig syd — — Dog om et par dager passerer Lindesnes og så bærer det da endelig direkte nordover.

Det har vært deilig å være sydpå en stund, for å ferdes sammen med de mange venner som man overall møter her. Men vi gleder oss dog aller mest til å få komme til vårt kjære folk nordpå. Våre hjertes er fremdeles sterkt bundet til disse, intet er så kjært for oss som å se og være sammen med de mange som kjemper sig frem heroppe i det høi nord.

Gud signe vårt kjære folk i Nord-Norge. Venner bed meget for Finnmark og Nord-Norge i det hele. Forholdene er ofte ikke lyse, særlig for fiskerbefolkningene som skal ta sin næring av det lunefulle hav. Herren er dog den samme trofaste for alle som vender sig til ham.

Det jordiske og det himmelske billede.

1. Kor. 15.49.

I en overmåte dyp fremstilling, forklarer Apostelen her den store forskjell som var og er på det jordiske og himmelske legeme, nemlig Adam og Kristus. De himmelske legemer har alltid vært høiere enn de jordiske legemer, men de skal allikevel oppnå samme herlighet. De jordiske skal oppnå den ved forløsningen som blev oss til del i Jesu Kristi forsoning, de himmelske trenger ikke til denne forsoning da det for deres vedkommende ikke har funnet sted noen sanderivelser av syndens makt.

Mennesket er det ypperste av alle jordens skapninger, et kunstverk fremfor dyrene, og de har en herlighet på tross av synden, v. 39. Men de himmelske legemer er et ennu større kunstverk. Når englene omtales så vil vi forstå at dets herlighet er stor; «han var som et lys å se til og hans klær var hvite som sne» (Matt. 28,3). Og om en annen heter det at han oplyste fangerummet der Peter var (Ap. gj. 12, 7) — Han har også lyst og fangerummet for mig.

Sol, måne og stjerner, v. 41) forteller igjen om en annen glans, og de skiller sig fra hverandre i glans, fordi den ene overgår den annen. Gud har gjort det så, for hans makt var så stor at han behøvet ikke å gjøre så mange ting like. Se på alt og vi blirause over storheten i det som er forgyggelig, hvor meget mere og større blir så ikke det som skal bli ved gjennem evighet. Å hvor vi må blius ved tanken på alt stort som er gått ut fra Guds skaperhånd. Når ikke vi kan forstå mere enn stykkevis av de synlige og forgyggelige ting som Gud har skapt, hvorledes kan vi da tenke å kunde bedomme de tilkommende himmelske ting etter vårt nuværende syn og forstand? Den forskjell som Apostelen har påvist

mellem legemer i almindelighet, anvender han nu på menneskelegemene, som begravnes og igjen blir oppvekket. At legemene i opstandelsen får mange egenskaper og krefter som vi nu ingen anelse har om, det er helt sikkert. Det er meget taft ved synden som skal gjenvinnes i Kristus og meget av det gjenvinnes allerede i dette liv, men mere etter forvandlingen og oppstandelsen.

I. Den første Adam

blev til en levende sjel. Her mener ikke Paulus Adam etter fallet, men i tiden før syndefallet. Det sies hvad han blev til da Gud Herren dannet ham av den hele jord som var fremstått på hans ord. Da Adam blev dannet av Gud, var han ikke som Kristus etter sin opstandelse, og heller ikke som de troende skal bli etter sin opstandelse og i sitt herlighetslegeme. Han var jordisk, heter det, d.v.s. sjeelig, sanselig eller jordisk, — han blev til en levende sjel. Sjelen er det naturlige livs prinsipp som bestemmer over hvad som skal skje i det legeme som det har fått til sitt redskap. Likeledes bestemmer Anden, som er det oversammen selige livs prinsipp, alt det som skal skje ved det legeme som det tiltrenger som sitt organ. Adam hadde ikke et «andelig» legeme, — forklaret, og heller ikke hadde han en levende sjel som Kristus degjødende. And som Kristus hadde, men han var et fullkomment menneske, og ikke på et barnestadium som vi har vært. Hans intelligens, kunnskap, evner, egenskaper og makt var sikkert stor. Det var sikkert ikke noe i dem som kaltes for «underbevissthet», da det ikke var noe som kaltes for å «glemme» og det var ingen byrde ikke å erindre noe. Mon ikke det som Anden nu i de troende fremkaller av (Forts. 4. side).

mann, inn med sin familie. I samme øieblik reiste den store forsamling sig og hilste ham ved å synges: Vi stemmer i en frydning som frelsen full og fri —

Br. Bjerva ønsket så forstanderen med familie tilkjemmede øvrige velkommen til festen og sa noen ord i tilknytning til Gal. 1. 15.—24. Derefter fikk de forskjellige talere ordet efter navneoprop.

Mellem talene fikk vi mange ypperlige sange av felles- og brodreoret. Str. Weld sang en gripende sang: «Hemma hos Jesus».

Strengemusikken var også meget i liden og man forstod at det ikke var første gang de hadde spillet sammen.

Enda jeg hadde fått det utaknemlige hverd å være referent, satt jeg og frydet mig mens jeg skrev, fordi jeg fikk være tilstede. Å få kjenne den ypperlige ånd som rådet var veigjørende. Det var vel omtrent så Peter følte også på berget da han sa: «Her er det godt å være!»

Det var meget interessant å høre talerne trekke frem det ene minne efter det annet fra deres samvær med Nordquelle op igjennem årene. Undertiden gikk det rett muntert for sig, men høit nådde stemningen aldri.

Visst var det ei noen begravelsesfest; men det er rart med det allikevel, når slik en mann går fra borde. Selv om vi vet at hans arbeidsdag ikke er avsluttet enda, kunde man ikke befri sig fra den samme vemodige følelse som Nordquelle selv sa han kjente ved denne anledning.

De som har fulgt med op igjennem årene var mest spent på hvad Barrat og Nordquelle selv vilde si, og rett nok blev også dette høidepunktet.

Begge bekjente at de hadde vært stri med å bekjempe hverandre, men i hovedsaken var de enige og elsket hverandre allikevel. Nu erklærte de hoit og tydelig, at de ikke mere vilde løfte sverdet imot hverandre.

Riktig!

La broderkjærligheten bli ved brødre!

Mens Nordquelle stod og talte blir forsamlingen vitne til at Barrat spretter op og tar ham i hånden. Hvad som var sagt fikk jeg ikke tak i, men et gripende syn var det! Rørende var det også å se en liten st pike overrekke Nordquelle en nydelig blomst fra søndagsskolen som han alltid har vist stor interesse for. Han fikk også blomster fra de øvrige avdelinger i forsamlingen.

— Gi mig en blomst mens jeg lever — har Nordquelle ofte sagt. Nu fikk han det!

Der overrasket også en kjærlighetsgave fra forsamlingen ved eldstebr. Herwik og der kom en del telegrammer.

For plassens skyld må jeg slutte. — Summen av det hele var som vi sa til hverandre da vi bilte tilbake til Moss: Det var en oplevelse som vi ikke vilde undvære for meget.

Da jeg motstridende påtok mig å referere tenkte jeg å skrive det av for bladene; men når jeg nu ser den mengde stoff jeg har fått med, anser jeg det for håpløst. Det vil både legge for meget beslag på bladets spalter og ta for lang tid. Har derfor tenkt å gi

Vårt håp er til Herren. Hans arm er ennu ikke for kort til å frølse, ei heller er hans øre for tungtørt til å høre.

Vi tror derfor fremdeles på nye seire for Herren også i Finnmark. Hjertelig hilsen eders
Thea og Oskar Gamst.

Fra avskjedsfesten.

Lørdag 4/4—36 arrangerte menigheten i 38 avskjedsfest for br. Nordquelle som da efter 37 års tjeneste fratratte som forstander. På grunn av begrenset plass måtte man ha adgangskort for å slippe inn. Helligvis hadde jeg tillikemed noen venner fra Moss forut varslet vårt komme. Kommen til trappeoppgangen lyder en stemme:

— Er dere fra Moss?
— Ja.
— Værsågod!

De skulde hatt dobbelt så stort lokale for denne anledning, og enda hadde det ikke strukket til om det skulde vært åpent for alle, selv om det hadde vært bare for troende.

Vi kom litt før tiden, men både sal, plattform og gallerier var

fullt besatt. Vi fikk dog straks hjelp i nøden av brødre som førte oss til de plasser som var reservert oss.

En fikk snart inntrykk av at det ikke var noen almindelig fest man var samlet til. Lokalet, som ikke ellers er av de mest tiltalende, var vakkert dekorert. Særlig stanset mine øine ved en omkranset innskrripsjon sålydende:

— Et trofast vittne redder sjele!

Dette var altså menighetens vitnesbyrd om sin forstander, og om hvad han hadde vært for dem. Midt i lokalet stod et festsmykket bord reservert Nordquelle med familie samt innbudne. Blandt disse såes pastor Barrat med frue, Oskar Halvorsen og frue, Hartford og frue, oberst Isak Halvorsen, fru Albert Lund, ingeniør Haug, Kleppe, Botnyborg m. fl.

Eldstebr. Bjerva ledet festen med stor dyktighet, knirkefritt fra først til sist og et riktig avvekslende program hadde de også.

Presis kl. 7 steg Nordquelle, som alltid har vært en presis

Vi så hu...
er fryktelig...
over man...
i New York...
er og br. po...
en og på...
il Brooklyn...
lyne er to...
re en elv...
over elven...
met rundt...
akkurat...
silium. Det...
oter. Gud...
De begun...
kker, men...
Ja Guds...
økt Marie...
på Nord...
(Tofel...
De har...
er i strå...
går b...
Ja, om...
ive i ne...
litt plaa...
går her...
d for så...
Herrens...
esus be...
sen, ...
sen.

Inger Bruntlands og Christofa...
Frellumstads kassereres adre...
ser er:
L. Hvidsten, Nordre Skogvei 26
Bergen.
Sliperimester Reiersen, Selvik,
Sande i Vestfold.

Nedrop fra China

Vi vil anbefale oppropet fra tilsynsbrødrene på det aller beste. Se 1ste side.

Red.

det ut i en brostyre hvorved de som var tilstede bedre kan opbevare det som er varig minne, og de andre få nytte litt av det vi fikk oppleve ved å få lese talene noenhunde ordrett og i sammenheng.

Her slutter jeg med avslutningsordene til Oskar Halvorsen: Gud signe Nordquell. Han slutter nok ikke enda. Jeg skal ikke forundre mig om han nu riktig for alvor begynner å reise! Velkommen!

Math. Støve.

Stavanger.

Kjære frie venner! Da det jo er rimelig at ikke alle forstår vårt behov for hjelp, vil jeg få lov å be om plass for noen få ord.

Den flokk som står helt med i arbeidet her er jo ikke så stor, og hører ikke til dem som har meget av jordisk gods. Tvertimot. Det har dog forbausset mig ofte, hvad disse i årenes løp har ydet til misjonen, predikanten og arbeidet ellers, og det er disse som også nu tar de tyngste tak.

Jeg glæder mig med dem over den opmuntring fra venner rundt om som legger i forståelse av samarbeide og de kan trenne den, da der jo på den andre siden også kan finnes dem, som er skeptisk og mangler forståelse.

Ja, Gud velsigne hver den som hjelper til og gjør sig mere. R. 16. Nu vil vi med Guds hjelp gå frem mot målet og Gud vil la det lykkes for oss.

Venner bed for oss. Eders i Jesus Kristus

O. Ottosen.

Hvorfor kan I ikke tyde denne tid?

(Forts. fra 1. side)

I harmoni med bibelens lære forøvrig er feil.

La oss ta et eksempel: Lignelsen om surdeigen, som en kvinne tok og skjulte i tre skjepper mel forklares av mange på følgende måte:

«Guds rike (surdeigen) gjennemsyrer verden (melet) gjennom en naturlig, suksessiv utvikling inntil hele verden blir Guds rike».

Andre går i sin tolkning til den motsatte ytterlighet, idet de forklarer at melet er riket eller menigheten og surdeigen er vrangløren som vil gjennemsyre kristenheten.

Det er innlysende at begge disse fortolkninger ikke kan være riktige, og det er meget som taler for at ingen av dem er helt anvendelige.

Den første høres enkel og grei ut, men den består ikke prøven etter 2. Peters brev 1, 20 og 21, og hvad den annen angår må man ha grunn til å innvende, at hvis det var det Jesus vilde si, hadde han sikkert begynt således: «Himmelenes rike er likt tre skjepper mel, hvori —»

Det er denne feilaktige anvendelse av enkelte profetord, som danner grunnlaget for de mange forskjellige og forvirrede syste-

mer, som gjør den profetiske forskning så vanskelig.

En dissenterpastor betrodde mig for en tid siden, at han var helt ute av stand til å behandle et ganske enkelt emne. I sine studierprofetiske emne. I sine studier — hadde vistnok i Amerika — hadde han hatt en levende interesse for de profetiske skrifter, men han blev ganske forvirret av de mange forskjellige fortolkninger og opga det hele.

Selv om det ikke er så galt med

oss alle, tror jeg de fleste bibellelere, en eller flere ganger har hatt samme erfaring som jeg har gjort mig selv i å lese noe har grepet mig inn i et skriftet emne det virkelig innebarer. Vi følger oppkonstruerte teorier og forutfattede meninger leter og for å la oss lede av den Hellet for å la oss lede av den Hellet som er den eneste, der kan vellede oss til hele sannheten.

Det jordiske og det himmelske billede.

(Forts. fra 3. side).

kunnskap, evner, tro, visdom o.s.v., er almuendige krefter som vokkes til sin rett og til liv igjen fra det fullkomne menneske som blev dannet av Gud, men som på grunn av synden har ligget slumrende i menneskets dype vesen, og er gjort ubrukelige på grunn av fallet. Når trollmennene i Egypten kunde makte å gjøre tegn efter Moses, så er sådant sikkert ikke annet enn at satan prøver på å vekke til live de slumrende krefter i mennesket, efter menneskets første fullkomne tilstand.

Han var ren og hellig, dannet av Herren, det sjelige var like så rent og inntatt i Gud og forent med ham som det åndelige, men allikevel så var det muligheter også hos ham og bli «dannet» efter sin skapers bilde». Det var ikke tale om synd og besmittelse der hvor synden endnu ikke hadde tak eller innpass i eller hos mennesket. Den Hellige Ånd fantes i Adam som en begynnelse, — spire eller anlegg — og den skulde i hans liv ganske og aldeles gjennemtrengte hans legem og sjel og han skulde helt beherskes av Anden.

Oppgaven hos mennesket lå deri at de skulde, ved hengivelse til Gud, gjøre det legeme som de hadde fått, Gud helt underdanig ved Den Hellige Ånd som hadde, som en begynnelse, tatt bo i deres Ånd og liv. Guds vilje var at det menneske han hadde skapt skulde gått frem til fullkommenhet, forblitt i samfund med Gud og utviklet sig i det hellige fremadskridende vesen og mere og mere gått inn i forklarelsens høiere liv, uten noen voldsom prosess såsom døden eller forvandlingen. Verden var skapt med dette mål for øie, og menneskets legeme og vesen skulde forblitt åndelig og himmelsk.

Men da syndefallet skjedde, kom det legemlige og åndelige i strid med hverandre, og legemet løst seg fra Andens herredømme, og blev kjødelig. Tilbake i mennesket efter fallet blev det naturlige anlegg som kalles for ånd, det er en evne hvori enhver er istand til å fornemme Gud, og kjenne hans kall. Men denne «evne» er i det naturlige menneske underkuet av kjødet som aldeles har overhånd. Således blev det liv som Anden skulde danne til et Guds tempel, løst fra Gud og forlatt av Hans Ånd. Fallet var stort. For å kunne opprette dette måtte Jesus komme, han tok helt på sig frivillig å iføre sig et menneskelig legeme hvori han kunde utføre den forsoning som var nødvendig til å opprette det nedbrutte og for

gi oss tilbake det som var tapt i Adam.

II. Den siste Adam.

Kristus, blev til en levendegjorde And. Han var ikke av jorden, men av himmelen, og slik som den himmelske er, så skal også de himmelske være, og liknesom vi har båret den jordiske bilde, så skal vi også bære den himmelske bilde». Synden tok ifra oss alt som var hellig og rent og odela det fullkomne menneske forhold til Gud, bragte synden inn i deres liv, ved den ulydighet mot Gud og synd de gjorde idet de tok av treet som Gud hadde pålagt dem ikke å gjøre. Djevelens makt består ikke i noe makt som hersker, men den består i hans list, hos Jesus derimot består hans makt i hans person, som den almektige Gud, «Han bod og det stod ders». Det var ikke Guds vilje at vi skulde leve og do i våre synder, men gi oss fremtid og håp på nytt. Da var det ingen annen vei å gå, for å få det tapte forhold igjen opprettet, enn at Jesus måtte ta på sig vår synd og den bragte ham til Golgata hvor han døde til full forløsning for oss.

Da Gud så sin sønn på Golgata, hengitt for all verdens synd, var alle de hellige krav opfylte. Korset var altret, og Kristi legeme var ofret, når Faderen så dette offer, og Jesus i sin død gikk inn i selve himmelen, med blodet av sig selv som Guds sønn, da godtok Gud sin sønns offer som fullt ut gyldig til alt det som var tapt kunde gis tilbake, og det som var nedbrutt av synden kunde fullt ut opprettes igjen, så da fant Jesus en evig forløsning for alle mennesker. Derfor blir vi alle rettfærdiggjort uforskyld av den forløsning som er i Kristus Jesus, den han vant på Golgata.

De Kristus blev født var han av himmelen, himmelsk, og i sitt liv har han åpenbart et åndelig liv i et menneskelig legeme. Han eiet likemeget himmelens herlighet mens han var på jorden, som både for og siden den tid, men han kunde ikke gjøre forsoning for oss uten et legeme, derfor måtte han gi avkall på å være Gud lik, i den tid forsoningen skulde utføres. Han frasa sig bruken av sine guddommelige egenskaper og underkastet sig Guds vilje i alle ting. Han blev født inn i vår menneskelige familie, og på den måte blev han delaktig i våre lidelser, kampe, sorger og prøvelser. Han blev fattig forat vi skulde bli rike, av den grunn blev også vi delaktig i hans renhet, hellighet, velsignelse og åndelig liv. Hans Ånd

til sjele som lengter efter fred. Og mange Guds barn lengter i vår tid efter en hel og fullkommen helliggjørelse så de kan få opnå Gud i Anden. Sjelen skraker efter

FLOSS

er navnet på den ideelle ovnsvarter, som gir ovennævnte den rette glans og kvever minst arbeide. Norsk fabriks

de levende vanne, og Gud sine utvalgte å drikke. Tenk, den nåde at vi her skal få se den himmelske bilde, og at den kan fylle oss, så vi beherskes av Andens makt og av dens kraft. Det en offerhel er, vil du legge dig på du de fra ditt «jeg» og ditt «du» Da er veien så klar, og en fred

skal dig fylle, til alt er betalt. M. Madse

Kvitteringer.

Til Helga Lundebø

er innkommet fra venner i kr. 60.—

Hjertelig takk.

J. Lind, Moss

Signe Pedersen og Inga Johnsen

Innkomme midler til Signe Pedersen og Inga Johnsen misjon, Peping, China i 1. kvartal 1910

11/2 fra venner på Svæbedehus v/ Jørgen Johnsen, Skiptvet

18/2 ved Alfred Lie, Skotselv

21/2 fra G. N. Trondheim

hvilke penger er tilsendt Karen Heyer, som leder misjons

mens søsteren er på hjemvei hvile ut. En hjertelig takk

hver enkelt giver!

Venner! Bed for misjonens Gud fremdeles vil velsigne arbeidet derute og skaffe tilstrekkelige midler til dens drift.

Med broderlig hilsen

Ith. Wessels kasserer.

Kjære misjonsvenner. Husk sjønen fremdeles. Der trengs midler til å holde arbeidet igang

Red

Stavanger.

Til nytt lokale er innkommet fra 5/4 til 21/4:

Fra M. og A. N. Jorpe-land kr. 10

O. O. v/ I., Sarpsborg > 10

S. Hinna > 5

M. M., Stavanger > 5

Musikken, Bergen > 5

B. O., Stavanger > 5

R. Gandalen > 5

A. K., Hammerfest > 5

E. W., Moss > 5

S. E., Rosfjord > 10

kr. 110

Hjertelig takk. Mat. 10. 42.

For vennene

O. Ottosen

Til Berger Johnsen bil.

Helmer Jacobsen, Hurum kr. 4

O. B., Hallingdal > 5

kr. 9

Før innkommet > 325

kr. 334

Bidrag mottas fremdeles takk av Misjons-Rosten, Sarpsborg.

«Glommen»s trykkeri, Sarpsborg